

Martin Štifter

Pan Martin Štifter se narodil v Praze na Vinohradech 7. července roku 1949. Pochází z malý se s rodiči přestěhoval do Roztok u Prahy. Bylo to díky tomu, že jeho otec získal věřící rodiny. Vyrůstal v padesátých letech, to ho nejen v dětství podstatně ovlivnilo. Jako pracovní místo v penicilince v Roztokách. Zde vychodil základní školu, na kterou má hezké vzpomínky. Chodil do pionýra, kam byl zapsán jeho paní učitelkou. Po základní škole chodil na střední všeobecně vzdělávací školu v Kralupech. Věděl, že by v Praze neměl, kvůli kádrovým posudkům svých rodičů, velké šance. Profesori v Kralupech byli velmi vstřícní. Snažili se, aby studenti tolik nepociťovali totalitní režim, i když nějaká pravidla se dodržovat musela.

Ke skautingu se přihlásil hned, jak to bylo možné, tedy v šedesátých letech. Přiznává, že o tom tehdy moc nevěděl, ale skauting velmi obdivoval. Protože už byl na skauting docela starý, udělali z něj hned rádce. Samozřejmě si musel dodělat všechny zkoušky, kterými skauti procházejí.

Když roku 1968 nastala okupace, zavolali si s kamarádem přes pevnou linku a šli do skautské osady schovat různé papíry ze skautské klubovny. Skauting ještě nějakou dobu fungoval, ale nakonec byl zakázán úplně. Bylo to velice těžké období. Sledovala je veřejná bezpečnost. Jednou dokonce nachytali jednoho špeha, jak je odposlouchává pod oknem klubovny.

Na vedoucí oddílů naléhali, aby převedli skaut pod pionýra. Oni si však řekli, že to neudělají, protože by v podstatě porušili skautská pravidla. Naštěstí z toho neměli velké problémy.

Když ale po letech přišel jeho syn ze školy s tím, že má jeho spolužák zlomenou ruku, protože na něm jiný zkoušel karate (a podobných případů se stalo více), řekl si, že to přece není možné, aby se k sobě lidé takto chovali. A tak pan Štifter založil pod pionýrem oddíl ochrany přírody, který nazval Koala. Ze skautské výchovy si přivzal řadu prvků.

Po ukončení vysoké školy a vojenské docházky začal pracovat ve Výzkumném ústavu rostlinné výroby v Ruzyni. Na pracoviště jednou přišla státní kontrola zjistit, jak pracují. Jemu doporučila přestoupit na jiné pracoviště, ačkoliv tam nemohl uplatnit svou specializaci. Pracoval pak na mikrobiologickém pracovišti, kde se zaměřovali na zpracování umělé hmoty. Později přešel do specializované státní zkušebny elektrotechnické v Troji, kde byl do devadesátých let. Nakonec přijal nabídku práce v penicilince v Roztokách, kde měl na starosti životní prostředí a kde zažil několik zajímavých příhod.

Po prvním skautském táboře jel se svými bývalými spolužáky jako skaut na pionýrský tábor. Zde poznal svou budoucí ženu.

Pan Štifter odmítl vstoupit do strany, i když mu vstup párkrát nabízel. Nejdříve to vypadalo, že mu nabízejí pracovní místo na vysoké škole. Pracoval by jako asistent. Přišlo mu to zajímavé, tak souhlasil, že se tam přijde podívat. Ale k tomu, aby práci získal, by musel podepsat přihlášku do strany. Jemu to ale přišlo nesprávné. A tak profesorovi, který mu nabídku dal, napsal zdvořilý dopis, ve kterém řekl, že o místo zájem nemá, jelikož je to mimo jeho specializaci. Naštěstí si udělal jeho kopii. Ukázalo se, že má problém. Stěžovali si na něj kvůli jeho odmítnutí. Nakonec to díky té kopii bylo v pořádku.

Místo ve straně raději působil v různých zájmových klubech.

Když přišla revoluce, byl z ní velmi překvapen. Zrovna pracoval a s kolegou si povídali, že se prý něco děje na Václavském náměstí. Dohodli se, že si zajdou na oběd, a poté se půjdou podívat, co se tam vlastně děje.

Párkrát šel i na schůzi OF v Roztokách. Nabídl mu, jestli nechce do rady města, a on souhlasil. Tak se dostal do víru místní politiky, ve které uvízl až dodnes.

I když měl v té době hodně práce, pomohl pan Štifter obnovit skauty V Roztokách. A dnes je takovým "dědečkem", jak sám řekl.

Něco jako jeho životní heslo je: „Nebudiž násilí v ničem.“ J. A. Komenský